

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa W. W.

przeciwko Miastu P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 października 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Miasta P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 października 2020 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć

rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Skarżący sformułował pięć zagadnień, z których każde związał z uchylonym już art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (obecnie t. j. Dz. U. z 2021 r, poz. 1915), przy czym w różnych konfiguracjach i zakresach. Pierwsze z nich dotyczy interpretacji pojęcia wydatków bieżących stanowiących podstawę obliczenia dotacji, a wyjaśnienia wymaga to, czy do planowanych kwot wydatków należy zaliczać wydatki zaplanowane w rozdziale budżetowym klasyfikującym wydatki na doskonalenie zawodowe i kształcenie nauczycieli. Drugie z nich również dotyczy interpretacji pojęcia wydatków bieżących i włączania do podstawy dotacji wydatków na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych dla nauczycieli emerytów i rencistów; skarżący powołał się przy tym na skreślony już

art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (obecny t. j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1762), a dotyczący nadawania nauczycielom Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski. Trzecie z zagadnień skarżący odniósł do interpretacji pojęcia zaplanowanych w budżecie wydatków bieżących w kontekście środków uzyskanych przez samorząd z budżetu państwa z przeznaczeniem na stosowanie specjalnej organizacji nauki i metod pracy dla dzieci z niepełnosprawnościami, w sytuacji, gdy w powodowym przedszkolu w spornym okresie nie było dzieci z niepełnosprawnościami, więc dochodzi do naruszenia zasady równowagi i proporcjonalności tych wydatków. Czwarte zagadnienie sprowadza się do oceny charakteru roszczenia. Piąte skarżący odniósł do sformułowania „ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących” i zaliczenia do wymiaru dotacji środków przeznaczonych na wydatkowanie dochodów na pozabudżetowym wydzielonym rachunku, o którym mowa w art. 223 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t. j. Dz. U. z 2021 r., poz. 305 z późn. zm.). Skarżący przedstawił też obszernie wywody mające uzasadnić występowanie powyższych zagadnień prawnych, niemniej jednak argumentacja ta nie przekonuje – w obecnym dorobku judykatury – o możliwości odmiennej interpretacji tak sformułowanych problemów i o ich wpływie na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Przedstawione zagadnienia były bowiem wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, a uzasadnianie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie przekonuje o potrzebie wyjaśniania ich po raz kolejny (co do pojęcia wydatków bieżących oraz zasad obliczania dotacji zob. wyrok SN z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt V CSKP 45/21, postanowienia SN z dnia 17 lutego 2021 r., sygn. akt IV CSK 420/20, z dnia 20 listopada 2020 r., sygn. akt IV CSK 270/20, wyroki SN z dnia 27 października 2017 r., sygn. akt IV CSK 732/16, z dnia 14 lipca 2017 r., sygn. akt II CSK 773/16, z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn. akt IV CSK 696/12, zaś w zakresie kwalifikacji, charakteru i podstaw prawnych roszczenia zob. wyrok SN z dnia 29 stycznia 2021 r., sygn. akt V CSKP 2/21, postanowienie SN z dnia 4 września 2020 r., sygn. akt II CSK 739/18, wyroki SN z dnia 9 lipca 2020 r., sygn. akt V CSK 502/18, z dnia 27 marca 2019 r., sygn. akt V CSK 101/18, dostępne na [www.sn.pl](http://www.sn.pl)).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

W odniesieniu do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie przedstawił jej uzasadnienia. Należy więc zauważyć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, [www.sn.pl](http://www.sn.pl)). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwie nie publ.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie SN z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, [www.sn.pl](http://www.sn.pl), zob. także m. in.: postanowienia SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15, [www.sn.pl](http://www.sn.pl), z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 262/13, nie publ., z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt II UK 274/09, [www.sn.pl](http://www.sn.pl), z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 207/07, nie publ., z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 160/07, [www.sn.pl](http://www.sn.pl)).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wniosek powódki o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, nie podlega uwzględnieniu wobec zasadnego zwrotu odpowiedzi na skargę kasacyjną jako złożonej po upływie terminu.